

א.רשי"י | על ערכיו ת.

מתני' פתח. תחילת נדות שזה דין נדה דלורייתא ראתה הייס מונה ששה והוא ראתה שנים מונה חמשה והן ואפילו ראתה כל שבעה ופסקה לערב עובלת ומשמשת ומייס שביעי ואילך הויין ימי זיבה אחד עשר יום שאס ראתה בהן יום אחד או שנים שומרת יום כנגד יום וטובלת ואס ראתה בהן ג' רלופין הויא זבה גמורה וטעונה ספירה ו' נקיים וקרנן ואס משכו ימי זיבה חדש או שנה אינה חוזרת לתחילת נדות עד שמשז שבעה נקיים ישנה ו' נקיים וראתה הויא תחילת נדה ומונה ששה והוא חוזרת לעניינה ככל המפורש ו' ואס לא ראתה בלאתן י"א יום ג' רלופין אינה זבה וכשתראה אחרי כן בין ראתה סמוך בין שהרחיקה ראייתה הויא תחילת ו' נדה ואפילו תראה שלשה רלופין אינה מונה אלא ארבעה והן שאין ימי זבז אלא בלאתן י"א יום שבין סוף ט' נדה זה לתחלת נדה הנאה וכן מפורש בהלכה אחרונה של מסכת נדה (דף עב.):

ב.רמב"ן | הלכות נידה פרק א'

ט. ספירת הנדות והזיבה כך הוא, הרואה דם תחלה יושבת שבעה לנדתה, ראתה יום שמיני נעשית זבה קטנה ושומרת יום כנגד יום, ראתה ביום תשיעי שומרת יום עשירי, ראתה בו הרי זו זבה גדולה וצריכה ספירת שבעה נקיים.

י. משעה שהאשה נעשית זבה גדולה אינה חוזרת לימי נדות עד שתספור שבעה נקיים, כיצד הרי שראתה שלשה ימים בסוף י"א ושפעה וראתה גם ביום רביעי שהוא מן הימים הראוין לנדה, אפילו התחילה למנות נקיים שלה וסתרה וחזרה למנותן וסתרה אינה אלא זבה שסותרת וכשתשלים שבעה נקיים ותראה תחזור לתחלת ימי נדה, בין שהתחילה לראות בראשון של י"א בין בשלשה האחרונים שהן תשיעי ועשירי ואחד עשר, מכיון שנעשית זבה גדולה אפילו שפעה אח"כ מאה יום משתספור שבעה נקיים ותראה תחזור לתחלת ימי נדה.

ג.תוספות | נדה נד:

שמושה (ב) ב' צימי זיבתה דמאחר ו' ימי נדה כל הימים שתראה אפילו מאה או אלק מקרו ימי זיבתה עד שתספור ו' נקיים:

ד.רמב"ם | הלכות איסורי ביאה, פרק ו'

ד כל שבעת הימים שנקבעה לה וסת בתחלתן הן הנקראין ימי נדתה. בין ראתה בהן דם בין לא ראתה בהן דם, ומפני מה נקראין ימי נדה מפני שהן ראוין לנדה וכל דם שתראה בהם דם נדה יחשב: ד' וכל אחד עשר יום שאחר השבעה הן הנקראין ימי זיבתה. בין ראתה בהן דם בין לא ראתה. ולמה נקראין ימי זיבה מפני שהן ראוין לזיבה. וכל דם שתראה בהן דם זיבה יחשב. והזהר בשני שמות אלו שהן ימי נדתה וימי זיבתה: ך' כל ימי האשה מיום שיקבע לה וסת עד שתמות או עד שיעקר הוסת ליום אחר תספור לעולם שבעה מתחלת יום הוסת ואחריהן אחד עשר [ואחריהן] שבעה ואחריהן אחד עשר. ותזהר במנין כדי שתדע בעת שתראה דם אם בימי נדה ראתה או בימי זיבה. שכל ימיה של אשה כך הן שבעה ימי נדה וי"א ימי זיבה. אלא אם כן הפסיקה הלידה כמו שיתבאר:

ה.רמב"ם | הלכות איסורי ביאה, פרק ז'

<div></div>	<div>מניד משנה</div>
<div><p>י"א ימי לידתה וימי וכו'. מ"ש רבינו צימי לדתה כדור הוא שהדין קן דנשאניה רואה ככר נמצאר שהן עולין וכרצא דלמר הכין וכדואה בהן אינה קומרת כל המנין כאותה שאמרו בפולטת ש"ו דתמי רכמיז ואמר חטוהר אהר אהר לכולן הוא שלא תהא עומאת זיבה מספקת כיניהם וכן משמע בקוגול גבי פלוגתא דאביי ורבא וכן כתבו מן המפרשים ז"ל. אכל מ"ש צימי נדהה הוליאו ממה שאמרו ס"פ כ"ח סימן (דף נ"ד.) אמר רב אלא בר יצחק זאת אומרת ימי נדמה שאין רואה בהן עולין לה לפירות זיבתה ומשמע התם שהן שרין לימי לידתה וסובר רבינו דלספירת זבה גדולה קאמר ונלא לו מזה צ' דברים ממתיבים האחד שהיא ננפט צימי נדות אע"פ שלא ספרה ו' ימי זיבה שראתה כיון שלעולם אהר כל י"א יום חזרת לפתח נדמה והשני שריון שחזרה לפתח נדמה א"ץ שיהיו שבעה רלופין לפי שאין ראית הנדה קומרת כל המנין דומיא דלידה וכ"ו מתבאר ממה שכתב לכן וכבר כתבתי פרק חמישי שאין הדבר קן ושאין האשה חוזרת לימי נדות עד שיעברו שבעה נקיים לספירת זיבה וכמ"ש הרמב"ן ז"ל ומה שאמרו ימי נדמה שאינה רואה בהן עולין לה לספירת זיבתה ר"ל לספירת זבה קטנה כגון שראתה עשירי וי"א ועל זה נאמר שם בגמרא אכל לזנה גדולה דבר שא"א הוא שאינה חוזרת לפתח נדות עד שיעברו עליה ו' נקיים רלופים וכן מוכח בפרק גנות כותים (דף ל"ז): בההיא דלמרינן דנין אפשר משא"א קן הוימס הרמב"ן ז"ל ועיקר:</p></div>	

ו.רמב"ם | הלכות איסורי ביאה, פרק ז'

שבעה טמאין ושבעה טהורין. משמשת השבוע הראשון הטהור הסמוך לנדתה ויבוא אחריו שבוע טמא תקבע בו זבה והשבוע הטהור שיבוא אחריו לספירה ואסורה לשמש בו. נמצאת שלא שמשה כשתה בר' שבועות אלא שבוע אחד. וכל ימיה משמשת שמונה עשר יום בכל שמנה עשר שבועות. כיצד שבוע חמישי הרי היא זבה. שבוע ששי שהיא בו טהורה לספירה. שבוע שביעי זבה. שבוע שמיני לספירה. שבוע תשיעי שהיא רואה בו. חמשה ימים ממנו מימי נדה. ושנים מתחלת ימי זיבה. משמרת יום אחד מן השבוע ה' הטהור ומשמשת ששה. שבוע אחד עשר שהיא רואה בו שנים מסוף ימי זיבה. וחמשה מתחלת ימי נדה. ומשמשת ה' ימים משבוע שנים עשר הטהור. שבוע י"ג זבה ושבוע י"ד לספירה. וכן שבוע ט"ז זבה. שבוע ט"ז לספירה. ושבוע י"ז זבה. ושבוע י"ח לספירה. וסופרת על דרך זו לעולם. נמצאת אומר שבכל י"ח שבועות משמשת י"ח יום. ואילו לא אירע לה חולי זה והיתה שבוע נדה וי"א יום טהורה היתה משמשת בכל ה"ח שבועות י"א שבועות שהן שבעה ושבעים יום:

ז.רמב"ם | הלכות איסורי ביאה, פרק ח'

מ אין יאהשה קובעת לה וסת בתוך ימי נדתה שראתה בהן. כיון שראתה יום אחד אינה קובעת לה וסת בכל השבעה. וכן אין האשה קובעת וסת בימי זיבתה שהן אחד עשר יום. אבל קובעת היא וסת בימי נדתה שאינה רואה בהן. ואם נקבע לה וסת בימי זיבתה ה"ו חוששת לוסתה. וכל וסת שקבעה בימי זיבתה אם נעקרה אפילו פעם אחת נעקרה ואינה צריכה להיעקר ג' פעמים שחוקת דמים מסולקין הן לימים אלו:

פתחי נדה וזבה

א. נדה נד:

חשבעה ימים טמאין ושבעה ימים טהורין משמשת רביע ימיה מתוך כ"ח ימים שמונה ימים טמאין ושמונה ימים טהורין משמשת חמשה עשר יום מתוך ארבעים ושמונה הרי ארביסר הוו אמר רב אדא בר יצחק 'זאת אומרת ימי נדתה שאין רואה בהן עולין לספירת זיבתה

י'תשעה ימים טמאין ותשעה ימים טהורין משמשת שמונה ימים מתוך שמונה עשר י'עשרה ימים טמאין ועשרה ימים טהורים ימי שמושה י'כימי זיבתה י'וכן למאה וכן לאלף:

יא.ש"ך | סימן קפ"ג

ד שבעה נקיים. היינו מדרננן אכל מדלורייתא א"ץ לישז ז' נקיים אלא זבה גדולה אלא שכדי שלא תנא לידי טעות הסמיירו חז"ל והלריכו לעולם ו' נקיים ועינן נעט"ז

שהארין זבה אף שאינו נהוג בזמן הזה וכתב לנסוף הארכתי קצת בסימן זה יען כי הוא מקור ויסוד שעליו נבנו כל דיני הנדה הנהוגים בזמן הזה כמו שיתבאר לפנינו עכ"ל ועם כל זה צבירור הדינים כ' וקבלו חז"ל הל"מ שי"א יום אחר ו' ימי נדה ואס ראתה בלאתן הי"א היא נקראת זבה ואח"כ חוזרת להקרות נדה וכן לעולם ו' ימי נדה ואחד עשר ימי זיבה כו' ימי הנדות ואחריהם ימי הזיבות וכן לעולם כל ימיה וכ"ז מדין תורה עכ"ל והוה דעת הרמב"ם אכל כבר השיגו עליו כל הפוסקים והסכימו שמשעה שהאשה נעשה זבה גדול' אינה חוזרת לימי נדות עד שתשז ו' נקיים ואין ימי זיבה אלא צי"א הסמוכים לו' שראתה זבה נדות כדאי' צכ"י ע"ש וכן דעת הראב"ד ושאר פוסקים לקמן סימן קפ"ט גבי אין האשה קובעת וסתה צימי נדמה ע"ש ותימה שהעט"ו גופיה כתב בסי' קפ"ט סל"ז צימי זיבה כילד כגון שראתה צכ"ח וחזרה וראתה צט"ו צו שהיתה עומדת צימים שראויים לזיבה דהיינו צי"א יום שבין נדה לנדה עיין שם כו'

יב.תוספות | נדה נד.

ולמאי ג' דמשנה הש"ס ימי לידה

וימי נדה א"כ לר"ת דפסק' ד ימי לידתה שאינה רואה בהן אין עולין לספירת זיבתה א' (וה"ה) ולפרש"י דימים הראויים לימי נדה אין עולין אין תקנה לנשים בזמן הזה דהוי כלהון ספק זכות ולריכות ו' נקיים ופעמים דקיימי צימים הראויים לנדה ולא עלו לה לספירתה ומיהו לפירוש רש"י אחי שפיר דהוא פסק דימי לידה עולין לימי ספירתה ולר"ת נמי ימי נדה דזוקא אין עולין אכל ימים הראויין עולין שפיר :

יג.ש"ך | סימן קפ"ט

עא וקבנה זוקנה כו'. זה נמצאר לעיל סימן קפ"ד ס"ג וגם הוא בכלל דברי הרשב"א והט"ו נכס"ו וסעיף זה. ועד דככל מקום שנאמר בכל סימן זה שקבעה וסתה אס הוא להקל הוא דוקא שלא צימי נדה וימי זיבה כדאיתא ברשב"א וטור ושאר פוסקים:

יד.רמב"ן | על נידה נד.

ובואו ונצווה על דברי הרמב"ם פאסי ז"ל שכתב בחבורו שהאשה שראתה תחלה מונה שבעה לנידתה וסמוך להן אחד עשר ואח"כ מונה ז' לנדות אע"פ שאינה רואה בהן ואחריהן אחד עשר ואם ראתה בהן הרי היא זבה וכן כל ימיה, ואם קבעה לה וסת תחלת הוסת הוא יום נדות וממנו מונה שמונה עשר ומונה שבעה לנדותה אע"פ שלא ראתה ואם ראתה אחריהן באחד עשר זבה היא, עוד שבש וכתב שאפילו ראתה תשיעי ועשירי ואחד עשר ושנים עשר הרי זו זבה ותחלת נדה, וכל אלו דברי הבאי שלדבריו לא תמצא לרואה שבעה טמאים ושבעה טהורים שתשמש אלא שבוע שני ולסוף תשעה שבועות משמשת ששה ימים שבועה העשירי וחמשה ימים משבוע שנים עשר ופתחה של זו לסוף שמונה עשר שבועות ובגמרא אמרו רביע ימיה מתוך עשרים ושמונה יום והוא טרח ונדחק לפרש בחיבורו רביע ימיה ולא קיים אלא בתוך כ"ח הראשון, וכן לדבריו בשמונה ימים טמאים ושמונה טהורים אינה משמשת חמשה עשר יום אלא מתוך מ"ח ראשונים אבל במ"ח שניים אינה משמשת אלא שלשה ימים, וכיון שלא אמרו משמשת ארבעה עשר יום מתוך שלשים ושנים או משמשת שמונה עשר מתוך תשעים וששה וכן כיוצא במנינין הללו ש"מ שפתחה של זו מ"ח ומכאן ואילך חוזרת לחילה, וכן האשה שראתה עשרה ימים טמאים ועשרה ימים טהורים אין זיבתה ושימושה שרים אלא פעם אחת בלבד לפי דברי הרב ז"ל, שהרי כשהיא חוזרת ורואה כן בשניה בשמונה ימים טהורים נשלמו ימי זיבה ראשונה והתחילו ימי נדה, נמצא שבעשרה ימים טמאים השניים חמשה ימים מימי זיבה ואין ימי שמושה בטהורים אלא שלשה, וכן למאה וכן לאלף למה מנו חכמים שבעה לנדה והשאר לזיבות והלא נעשית היא נדה אע"פ שלא ספרה לזיבה.

ועוד לדבריו מצינו אשה רואה יום אחד מסוף ימי נדה ויושבת עליו ששה ימים מימי הזיבה ואין לנדה ספירה אלא בימיה, וכן שנוי בכמה מקומות במסכתא זו שהרואה יום מ"א לזכר ויום פ"א לנקבה הרי היא תחלת נדה ואין מונין לימים שמקודם לכן והטעם לפי שכבר נשלם המניין, והרב ז"ל הודה ביולדת שמפסקת ומתחלת למנות מתחלת ראהי שלאחר מלאת, ולדבריו צריך הוא להביא ראהי מן התורה לשנוי זה שהוא משנה היולדת משאר נשים שאפילו כשאין רואות הן מונות ימי נדה וזיבה כאלו הן רואות.

ועוד דהא בפי' בנות כותים (ל"ט ב) אמרינן דלכו"ע נדה ופתחה מכ"ז מנינן ואם היינו מונין משעת ראהי ראשונה כ"ז בימי זיבה קאי לה, ועוד מהא דתנן היתה למודה לראות יום ט"ו ואוקמה שמואל ט"ו לטבילתה שהן כ"ב לראייתה וכו' ואם אתה מונה כל ימי נדות וזיבה לתחלת ראהי ראשונה שראתה זו כי הדרי אתו כ"ב תליתיא בימי זיבה קיימי והיאך קבעה וסת בכך שאין האשה קובעת וסת כ"א כדאיתא התם בשלהי בנות כותים, ואין הוסת נקבע אלא בשלשה הפלגות כדבעינן לפרושי לקמן, וכל שכן לרב הונא בריה דרב יהושע דקשיא דאמר אינה חוששת בתוך אחד עשר, וכל זה במסכתא הזאת.

ותמהני עליו אם העביר עיניו בפתחי נדה במס' ערכין (ה' א) דתנו רבנן טועה שאמרה יום אחד טמא ראיתי פתחה שבעה עשר, פי' שאפילו היה תחלת ימי נדות הרי השלימה עליו ששה ועמדה י"א אחריהן נמצאת חוזרת לתחלת נדות וכל שכן אם היה בימי זיבה שכבר עברו ימי זיבתה וימים שהיתה ראויה להיות נדה, ואלו לדברי הרב ז"ל אי אפשר דהא איכא למיחש שאותו יום בתוך אחד עשר ה' וכשמדה אחריו שבעה עשר נמצא עומדת בימי הזיבה למנין הראוי, וכן כל השמועה, ומדאמרינן התם נמי ארבעה וחמשה ימים טמאים ראיתי וכן כולם את שמע בהדיא דמשעה שנעשית זבה גדולה אינה נעשית נדה לעולם עד שתספור שבעה נקיים שלה, ואין לי להאריך.